

Paula Sering

ZERO

Paula Sering. Zero.
© Paula Sering 2000

Tõlkinud Andres Aule

Käesolev teos ilmub tõlkes esmakordselt.

Kaane kujundanud Margit Kärner

BAHAMA 2001

Bahama e-raamatute eesmärk on muuta kirjandusteosed hea tahte avaldusena tasuta kättesaadavaks kõikidele soovijatele, sest loomingu väärtust ei saa mõõta rahas.

Käesolevas failis sisalduv teos ja kaanepilt on e-kirjastatud autorite ja tõlkija nõusolekul ja soovil. Igaüks võib seda faili muutmata kujul paljundada, tasuta edasi anda või levitada, säilitada ja välja trükkida.

Käesoleva faili tervikut ei tohi lõhkuda. Seda faili või selle sisu ei tohi ilma autori nõusolekuta tervikuna ega osaliselt muuta, müüa, trükis ega elektrooniliselt avaldada või kasutada muul viisil raha saamiseks. Teost kaitsevad Eesti autoriõiguse seadus ja Berni konventsioon.

'Zero' by Paula Sering
© Paula Sering 2000

Translated by Andres Aule

These translations are published for the first time in this electronic book.

Cover design by Margit Kärner

BAHAMA 2001

The e-books of Bahama Press are a goodwill project aimed at making literary works freely available to everybody, because the value of literary and artistic creation cannot be measured in money.

The poems, translations and cover design in this file are published with the authors' and translator's consent. Anyone may freely copy, transfer, distribute, maintain and print this file only for no monetary consideration.

The integrity of this file may not be changed. This file or its contents may not be altered, sold or published in print or by electronic means or otherwise used for earning money without the author's consent. The works contained herein are protected by the Copyright Act of Estonia and by the Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works.

Näo läbi aastasaju
tõin siiani,
nüüd panen maha.
Vend valvab vee peal.

Silmades sädemed,
pea kohal sädelus,
pimedus voolamas taga.

Sealpool on laul,
mis ial ei lõpe,
sealpool on hääl,
mis jääb.

Vend vaikib vee peal,
ulatab käe.

I brought my face
through centuries,
and now I put it down.
Brother keeps guard on the water.

Sparks in his eyes,
radiance overhead,
darkness flowing behind.

There is the song
that will never end,
there is the voice
that stands.

Silently, Brother keeps guard on the water,
gives me his hand.

Aegade taga on punane pimedus,
aedades vaikus, lõhnavad puud,
päikesesügaval loojang.
Puhkevad õied, kasvavad viljad
voolavad tüve sees,
tuksuvad homset,
hommikut hoiatab kohin.
Õö jõuab ühele, öö tuleb üle,
töotusi pillates unne.
Päev pleegib aegade taga.

Red darkness behind time,
silence in gardens, and fragrant trees,
sunset deep in the sun.
Opening blossoms, growing fruits
flow in the stem,
and throb the tomorrow,
a rustle warning the morning.
Night comes for one, night crosses the line,
dropping avowals in dreams.
Day bleaches behind the gardens.

Mida ülimalt tahad, on üle
vee. Elu vee. Pettus liimibki
päevad su mustriks,
ruumiks, mis tuksub
viibete taga.

Jah, küllap valiks,
kui oleksid hulgad,
kui oleks mitmus.
Küll oleks valinud
vähem ja muud.

Üks, kes ainsana
kõikidest palvetest suurem on –
Sind tahan tänada.

What you want most is over
the water. The water of life. It is deceit that pastes
days into your pattern,
into the space beating
behind gestures.

Yes, I would choose,
if there were multitudes,
if there were plural.
I would have chosen
less and else.

The One, who alone
is greater than any prayer:
I want to thank You.

Aeg voolab verre,
valu voolab maha,
jäab paigale –
jälg jääb.

Jääb valgus veele –
pimeduse süda
ja sügavus,
mis suutis kanda,
jäab ootama
ja mäletama samme.

Viib vesi vee,
viib veri vere,
ja valu vait jääb,
pimedus jääb põhja –

jääb valgus veele
jälgedele,
mis ulatusid
pimedasse põhja.

Time flows into the blood,
and pain flows down,
remaining still —
a trace remains.

Light will remain on water —
the heart of darkness
and depths
that had the strength to bear
remain to wait
and to recall the steps.

Water will be carried off by water,
blood by blood,
and pain will quiet,
darkness will go down —

light will remain on water
on the traces
that made their way
deep down.

See, et kõikide tähtede taga
on valgus,
puhas on leht, vaikus
suurem kui sõnad –
heledam, valusam –
see selgub nüüd,
kui mu päevad on peatund –
nüüd on nad veatud,
langevad tähed
lehe pealt maha,
vaikus saab vabaks;
see selgub nüüd.
Et päriselt tuumas on puhas –
on püha.

There is light
behind all letters,
the slate is clean, silence
greater than words —
lighter, hurting more —
all this appears now,
when my days have halted:
now they are flawless,
letters fall
off the page,
silence gets free;
all this appears now.
That the innermost core holds the pure —
the sacred.

Ööst tuli pime
kes nägi vaid valgust
mägedelt voolamas alla
Sind ta ei märganud
valguse kannul
paiskamas väravaid valla
Liueldes läbi
nüüd piirita ruumidest
õhku mis lõputa
taevani lahti –
iial ei teadnud
ta Sind selle taga
iial ei näinud
Su silmi –
öös läidetud lõket

A blind man came out of the night
seeing nothing but light
pouring down from the mountains
He didn't see You
who followed
flinging open the gates
Sliding through
borderless spaces
to air unending
open up to the sky —
he never knew
that You were behind
he never saw
Your eyes —
the fire lit in the night

Sinupõhine saatus
soojad ja sügavad varjud
hoiavad eneses sõna
Alguses olid Sina

Võimatus – õde –
kummardab akna taga

Tunnimees puhastab tääki
mäletab salasõna
Salgasin seni

*Su nägu on tõmbunud
õhukeseks. Ja taga
on taevas*

A fate based on You
shadows warm and deep
are holding the word
In the beginning there was You

Impossibility — sister —
is stooping behind the window

The sentinel's cleaning his bayonet
he remembers the password
I have denied until now

*Your face has grown
thin. And behind
is the sky.*

*Ainult tühjus lärmas, sai sõnadeks, pani aja mü-
rinal iseendast läbi voolama, et seda keerisena
alla neelata. Täius oli väga vaikne, õieti täiesti
liikumatu – ajatu, värvitu, ainetu. Tühjus tegi
haiget, täius oli peaaegu tuim, peaaegu märka-
matu. Peaaegu nii lähedal, et tänamiseks puudus
vajalik vahemaa, mis võimaldanuks häälel kuul-
dav olla.*

*Only emptiness jabbered, turning into words,
making time flow rumbling through itself, to
then swallow it in a whirl. Perfection was very
quiet, or actually, immobile — timeless, colour-
less, substanceless. Emptiness hurt, perfection
was almost numb, almost unnoticeable. Almost
so close that there was no necessary distance
for thanking, a distance which would have en-
abled the voice to be heard.*

Ta oli tõeline nagu luuletus, tuli mulle vastu kõikidel tänavatel, läikis kõikide inimeste silmades ehmatava, talumatu, hingematva iluna. Enese kohalolekus kõhklematu nagu puu, juurdus ta usaldusega kõikidesse sõrmedesse, mis tema möödudes sama tuksumisrütmi üle võttes klõbistasid täheklahvidel üllatavaid teateid, mängumasinatest välja võimatuid tulemusi, pillikeeltelt uskumatuid helisid. Puu kummardas oma oksad vastu akent, vaatas unedesse, üllatumata, aga mitte pettununa. Uneskõndijale oli taevas väga lähedal.

He was real like a poem, meeting me on every street, shining in everyone's eyes in a startling, unbearable, suppressive beauty. Confident in his presence, like a tree, he trustingly took root in all fingers, which, taking on the same rhythm of pulsation, typed surprising messages on keyboards, drew impossible results out of slot-machines, unbelievable sounds out of the strings of instruments. A tree bowed its branches against the window and looked into dreams, unsurprised, but not disappointed. The sky was very close to those who walk in their dreams.

Võibolla alandus on armastuse tuum.
Võibolla pettumus on elu pärisosa.
Ja uhkus on su ainus kilp,
mis koju kannab kord, kui selg sul piitsavermeis.

Siis laskuvad kõik igatsused tagasi su peale
kui suured valged linnud õhtul väljale.
Nad saagi kukutasid merre
ning panid tiivad kokku sinu austuseks.

Õö tuleb hele, kõrge.
Puuleht ei liigata.
Vaid linnud hingavad su ümber
ja ootavad su otsustust.

Maybe humiliation is the core of love
and disappointment is the gist of life.
And pride's, for you, the only shield
to take you home one day, your back in weals.

Then every yearning will descend on you again
like great white birds descending for the night.
They dropped their prey into the sea.
Their wings are folded in your honour.

Night will be clear, and high.
No leaf will make a move.
Only the birds breathe around you
waiting for your judgment.

Su maik mu hingelõõris
haigutab end lahti,
nõo pragunedes valgub minust välja.
Ma olen sujuvsile pime tee –
kaos juba libistab end hajuvasse ilma.

Ei tasu kiivas olla
tema ilule.

Your taste in the vent of my soul
yawns itself open,
and flows out of me, my face cracking.
I am a smooth dark way —
already, chaos slides into the waning world.

And there should be no envy
of its beauty.

Janukramp on täitnud kõri.

Iga auk on kaev.

Iga kaevu põhjas keeris –
hauakoht ehk neel
ohvritoojaid ootab.

Pillud sinna täitmatusse
kõike, mida...

Mida veel?

Valuvõppest rinnas aimad:

küll.

Teadasaamine on tasu
ohvri ainusest.

A cramp of thirst has filled the throat.

Every hole's a well
that holds a whirl —
a vortex or a pool
awaiting sacrificers.

You cast into that pit without a bottom
everything that . . .

What more?

By a flash of pain you judge:

enough.

Knowledge is reward
for oneness of the sacrifice.

Vaikne, vääramatu,
Sa seisad,
selge ja unustatud,
andestatud,
une-eelne udu,
aoudu eelne uni,
läbitud, lõpetatud.

Lõputa ohe,
üks pikk hingetõmme
suvehakust
jäätumiseni.

Silent and firm,
You stand,
clear and forgotten,
forgiven,
haze before dreams,
a dream before daybreak,
penetrated, and finished.

Endless sigh,
one long breath
from the break of summer
till freezing.

Võib olla küll, et ma ei ole väärt.
Võib ka, et seda lihtsalt polegi:
et "puudu" ongi igavene, muutumatu mõõde.
Ei ole mõtet minna sinna poole,
kus tulesäras hiilgavat näib pääs –
vaid olla puudevale truu.
Vaid olla puudevale tuum.

Yes, it may be that I'm not worthy.
Or maybe it does not exist:
the only everlasting magnitude is 'missing'.
No point in heading for
the seeming, glittering escape;
but to be true to missing.
To be the core for missing.

Õhtuks voolas maailm
 õhutuks
läbi praod, mis laotusesse
 lõikus,
nõdrameelse silmis läigatas.
Loobumatu huulilt tõusnud krigin
oli ainus vastuhakk,
linti riivav liivatera,
värviilma ühte kaadrit
 rikkuv tume kriim.

Eveningward, the world ran
 out of air
through a crack that opened
 in the sky
and was mirrored in a madman's eyes.
A creaking from the lips of non-desister
was the sole rebellion,
grain of sand that touched the film,
dark abrasion blemishing a picture
 in the world of colour.

Suurem hirm on siinpool.
See on sees. Mitte sõnades:
ja kui ma Sind ei näe...
Kui mul silmigi pole, mida tõsta!

Ainult mõte võib puhata Sinus,
kui kord olen sealmaal. Valmis.

Aine ei kuuletu niikuinii.
Las ta siis valutab lahus.

The greater fear is on this side.
It's inside. And not in the words:
If I don't see You again...
When I even have no eyes to raise!

Only thought can find rest inside You,
once I am done. When I'm ready.

Matter won't quiet itself, no matter.
Let it ache on, detached.

Ma ei tahagi neid ridu.
Ma ei salli joont –
punktis oleme kõik koos!
Igiminemiseks
 piki pillikeelt,
lahkulõikamiseks,
 miinuseks ja murruks,
Isa karistavaks sõrmeks,
 piinapingiks meile kriips!
Ajaniidiks, kus me kuivame!

Kokku ennast rulligem,
huuled torus,
korrakem:
 punktis oleme kõik koos!
 koos! koos!

That's right, I do not want those lines.
I hate the line —
we are together in a dot!
For everlasting walk
 along a string,
for separation
 into minus and a fraction,
for us the line is Father's judging finger,
 nothing but a rack,
a thread of time on which we're left to dry!

Let's roll ourselves together,
round our lips,
repeat:
 we are together in a dot!
 we are together!

Olen tahtnud küll.
Olen olnud hull.
Nüüd on õõ mu üll.
Nüüd on kõike küll.

Yes I have wanted to find.
Yes I've been out of my mind.
Now I am covered by night.
Now it is quite all right.

Issand, palun, luba mul olla vait. Jääda vait, saada vaikseks. Kuulda, kui ka mitte muusikat vainult, siis müra eemaldumise kaja. Olla ärkvel üksilduses, kus lärmi tõstmine sellest väljumise võimalusi niikuinii kahandab. Võibolla kui laskub öö, laskub rahu, võib kuulda koera haukumist ja kaugel sõitva rongi häält. Võibolla võib lakata hukatavat väärt krampumine oma verekohina kuulamisele. Niikuinii ta igavesti ei jää. *Voolab maha, tuline ja tume.*

Luba mul minna liipreid ja lõhnu pidi tagasi. Liikuda, lakata valvamast teetammil, lakata pelgamast rataste lõginat, lakata lootmast üle. Tagasi, kus rohi kasvab rööbastest läbi ja käänakud põsastesse kaovad.

Kas mu pragunev nägu hoiab kinni mu hulluse? Või mureneb ta ikkagi eest, paljastades märtsipäikesesse ühes muu kõduga pleekima ka minu isikliku nõdra-meelsuse? Seal teda päike ja vihm ja tuul lahustavad ja lahjendavad, peaaegu läbipaistvaks, peaaegu nähtamatuks ligundavad. Seal ta kaob, lendu läheb nagu kõik raamimatult kaunis. Lendu nagu rööm. Sest ega ta jää. Lenduv, plahvatav ollus nagu ta on. Tal ei ole püsi, on vaid peatuspaik. Maandumis-, lendutõusmisrada. Aga ega ma tea, mille ta jätab. Ei tea, mis ta viib.

Homme korjatakse näod jälle kokku, jagatakse laiali, pannakse ette. Ilmakaared nihkuvad oma kohale tagasi ja eksimine on jälle võimalik. Homme. Aga on igavene praegu.

Lord, please let me be silent, remain silent, become silent. Let me hear, if not music from the village green, then at least the echo of receding noise. Let me be awake in solitude, where raising the alarm anyway dilutes the chances of exit. Maybe, when night falls and peace descends, I'll be able to hear the barking of a dog and the sound of a distant train. Maybe there will be an end to that grasp on the roar of one's own blood, fit for somebody who is being executed. It won't stay forever, no way. *Down it will flow, so fiery and dark.*

Let me go back by sleepers and smells. Let me move, let me stop keeping watch on the embankment, let me stop fearing the rattle of wheels, let me stop hoping to get over. Back to where grass grows through the railway and bends end in bushes.

Will my cracking face hold my insanity? Or will it still crumble away, exposing, besides other remains, my own madness to bleach in the March sun? There it will be dissolved and diluted by sun and rain and wind, disintegrated into something almost transparent, almost invisible. There it will disappear, away it will fly like anything unframeably beautiful. Away like joy. Because it won't stay. Evanescent, explosive as it is. It has no place to stay, only a place to stop. A landing or takeoff track. But I don't know what it will leave. I don't know what it will take along.

Tomorrow, faces will again be gathered, shared out, put on. Quarters of horizon will slide back to their places and being wrong will be possible again. That's tomorrow. But this is eternal now.

Liig palju lihausku, lootust lõdisemise sisse. Liig palju lootust sillal. Kord vajub sild vette, saab jõega kokku. Vabandust, ütleb ta endal kõõlunuile. Nood teadsid küll, kui kukkumisvõimaluse kaotasid. Mäletasid aega, kus kaotus oli veel lahti. Millesse viskuda. Mitte jõgi, aga õhk tema ja silla vahel.

need on rohu sisse peidetud imbkaevud, mille kaas ei ole kindel, aga mille põhjatus on sulgunud ainult ajutiselt, need on rongid, mille möödasõidust klirisevad klaasid puhvetis, ja tuul, mis toob kalmistu poolt kellade ja koorilaulu kaja, see, et sild ei lähe piki jõge ja rong ei saa sellele jääda, et päike selle maja kohal ei looju, ei lähe pilve taha, et vihm sajab kõigele alles pärast tulekahju, mida meie silmad ei näe, aga söestunud seinte vahelt võib välja tuua oma kõige kallima kaotuse, see on see, et valu on ees, et valu on ees, et valu on ees..., ehkki läidetud miljon aastat tagasi; et vesi su näo kohal on selge — et ma näen sind läbi selge vee. Ma ei hinga. Ma kummardun üle sinu, olen vait, olen alles. Ikka veel, häbenen, et ikka veel, tahaksin olla sealmaal, sinuga. Ka too kevad muutus külmaks, lumi sadas üle hirmunud mälu, vähemalt mälestuses, vähemalt viibimises, selles, mis jäi olemata. Selles, mis kestab senini.

See on see, et nägu on ees. See on see, et elu on ees. See on see, et alati on nii lõpmata palju asju ees, vahel, üle.

Too much carnal belief, too much hope in shivering. Too much hope on a bridge. One day the bridge will collapse to meet the water. 'Sorry!' it will say to those who were swinging on it. The swingers did know when they lost the chance to fall. They remembered the time when loss was still open. Open for plunging. Not the river, but the air between the river and the bridge.

it's the soakaways, hidden in grass, whose lids are not secure but whose bottomlessness has closed itself only for a while; it's the trains that make glasses clatter in the buffet, and the wind that carries the echo of bells and choirsong down from the graveyard; it's that the bridge does not run along the river and that the train cannot remain on it, that sun will never set on this house or go behind a cloud; it's that rain will fall on everything only after the fire, which our eyes will not see, but it is always possible to salvage your dearest loss from between the charred walls; it's that the pain is ahead, pain is ahead, pain is ahead . . . , although it was kindled a million years ago; it's that the water is clear above your face — I see you through clear water. I am not breathing. I am stooping over you, I am silent, I am still here. Still, I am ashamed that I still am: I'd like to be there, with you. And even that spring turned cold, snow fell over the frightened memory, at least in the memories, at least in the stay, in what never happened. In what is lasting on today.

It's that the face is still on. It's that life is still on. It's that always, there are so many things on, ahead, in the way, between, over.

Ei, sa ei ole mul ees – ehkki võiks. Tootusena. Tootusena tagusest. Millestki, mis jääb üle, väljapoole, jõudmatuks. Sisenematuks. Sina võiksid ka seista sisenematu ees. Jõudumööda sa muidugi seal püsisid, ega ma ütle ülbelt, et sinna ma ei kippunudki. Oleksin ma teadnud, kuhu. Oleksin märganud leinata, loota. Seisid seal, liblikad õlgadel, niisked kivid selja taga. Oleksid võinud laulda või lohutada küll. Ega ma poleks sellest kukkunud, ega ma poleks siis pilditult maha langenud, ega ma ju.

Iga lootus määrab päeva – niigi teadliku vale algusõna tähendusest. Niigi teadliku kuninga kurbusest, kelle käskimisvõimalused ammenduvad teatud helikõrgusel. Mõtet karjuda, kui parimal juhul mõjud akvaariumisise loomana, kellel oma õhustik.

Lõpuks on kõik, mis jääb, ainult pilt. (Mida ei hoia koos.) Lõpuks on kõik ainult joon – suujoon, õlajoon, käejoon. (Küllap on nähtavat veel.) Lõpuks on kõik vaid hajuvad jooned, langetatud käed. Lipud, mis päikeseloojangul kokku rullitakse. Loosungid, mis enam kedagi üles kutsuda ei jaksa.

Lõpuks on kõik vaid õhk, tuline õhk, mis igal hingetõmbel haiget teeb. Nuuksumise ja hala võimatuks muudab.

No, you are not in my way, although you could be. As a promise. As a promise of what is behind. Of something left over, left beyond, left unreachable. Unenterable. You could stand even in front of the unenterable. And you did stay there, as much as you could, I'm not saying arrogantly that I did not want to get there. If I had only known where. If I'd only had eyes to mourn, to hope. You stood there, butterflies on your shoulders, moist stones behind you. You could have sung or consoled me, I wouldn't have fallen down unconscious, no, I would not.

Each hope stains the day — aware, anyway, of the meaning of the wrong word to begin. Aware, anyway, of the sadness of a king whose chances to command are exhausted at a certain pitch of sound. What is the point in crying when, if you're lucky, you are like an aquarium animal within its own atmosphere.

In the end, everything that remains is only a picture. (Which cannot be held in one piece.) In the end, everything is only line: mouth line, shoulder line, hand line. (Though, probably, there is more that can be seen.) In the end, everything is only fading lines, hands let down. Flags that are folded at the sunset. Slogans that have no strength to summon anybody.

In the end, everything is only air, hot air hurting with every breath. Making cries or wails impossible.

nagu kaks rauka
hirmul luude hapruse pärast
haardume teineteisesse
õhtus
mis saanud raskemaks
kui jõuaksid kanda
me hõredaks kulunud linnuluud

like an aged couple
afraid because of the frailness of our bones
we hold on to each other
in the evening
which now is heavier
than could be carried
by our bones that have grown worn and thin

mille vastu ma eksin
mille vastu
kui enam eksida ei tohi
kui õhtu on sulanud õhukeseks
ilm hapraks
söövitatud leebusest
mis on voolanud 2000 aastat
nagu alus leelis või hape
üle piltide
muutes nad hõrguks ja heledaks

Su õrnad luud
laotanud laiali

what am I transgressing against
against what
when no more mistakes may be made
when evening's melted thin
when world has melted frail
eroded by lenience
flowing for 2000 years
like alkali or acid
all over pictures
turning them dainty and light

unfolded
Your fragile bones

HAPRUS saab jagu
tina sihtmärgi-kiindumusest,
kivi armastusest sügavuse vastu.
Harjutan lund, elektrit,
pimedust peeglite taga.

FRAILNESS will vanquish
lead's love for the target,
a stone's love for the deep.
I'm practising snow, electrics,
darkness behind the mirrors.

Hommikune
öömitmuse ümbervalamine
ainsaks alanud päevaks

Unustada
miljon hingamisvõimalust
tõmmata end hingetuks
katses kaarduda
üle ainsa võimatuse

Anna mulle andeks
mu ainsus – mu valik

Lunastus on kahevaheline asi.

The morningly
recasting of the nightly plural
into the sole, the started day

Forget
the million possibilities to breathe
get breathless
attempting to arch
over the sole impossibility

Forgive me
my oneness — my choice

Redemption takes two.

aeg tõmbas üle õhtu
valutava joone
ja ilu nimel öeldu
hangus huultel
öö tõusis
meie häbist
palju suurem
ta oma raske käega
palved lahutas

time drew an aching line
across the evening
and what was said for beauty
froze on lips
the night arose
much greater
than our shame
prayers were divided
by its heavy hand

salatud kõned
on vaikuseks saanud
unede heledaks ööks
soojuseks meie vahel

vaikus ei jahtu, särab
sulatab endasse sõnad
mõtete mustad tiivad
sulguvad tasa

siia – vaikuse kohale sooja
me hinge pidama jääme

denied conversations
have turned into silence
into a bright night of dreams
into the warmth between us

the silence will never cool down, it glitters
infusing itself with words
black wings of thoughts
are becoming, quietly, folded

here, in the warmth above the silence,
we stay to hold our breath

su lootus, et ma siiski üle viin,
meid seob sel tunnil, tänavas, ja ainsus
lahutab su liibumised ööst –
ta lahustab su kiindumused
ühe tõdemisse,
mis kerge kanda, raske taluda

ta kaua valvanud me ööde kohal
ja vaikselt ihund haljaks oma tundi
ning tema tühjusesööst
ei anna aega mõelda ringi

your hope that, still, I'll take you to the other side
connects us at this hour, in this street, and oneness
will part your clingings from the night,
dissolving your affections
into knowing one,
which can be carried easily, but hardly borne

it's long been keeping watch on our nights
and whetting quietly its hour
its dash right into emptiness
eats up the time for second thoughts

su helendav pind
hoiab koos sinu pimedat
punast ja tulist
mis siniste päevade südames
lahvatusvalmis

mu lõuend on heledaks
krunditud
ootab su värvi

su puudutust
punast ja puhast

your luminous shell
envelops your dark
glowing and hot
that is ready to blaze
in the heart of blue days

my canvas is primed
with light
awaiting your colour

your touch
red and clean

ma püüan ennast näha
sinu õhtus
su õhetavas häbis
mida müüd

ja mina ostan

sina oled vaba
mind oma põhjatuses
vastu võtad

I try to see myself
inside your evening
inside your glowing shame
the one you sell

and I am buying

you are free
receiving me
in your infinity

sa seisad
mu kurbuse serval
su silmadelt
peegeldub soojus
su huuled su sõrmed
su juuksed
on lõputu andustus, and

on sinule antud anne
on mällu vajunud jälg

on valguse viimasel tunnil
minule mõistetud võlg

you stand
at the edge of my sadness
your eyes
reflecting the heat
your fingers your lips
your hair
are an endless forgiving, a giving

a gift entrusted to you
an imprint in my mind

a debt awarded to me
at the last hour of light

kuigi on igatsus kuum
on ta üürike
läigatus tumedal veel
mälestus kadunud kaldast
teadmine sellest mis keeld
taevasse keerutab pilvi
peegeldust pihustab veelt
eksinu tulemärgid
ükshaaval kustutab teelt

although longing is hot
it is brief
a flash on dark water
a record of lost shore
knowledge of what is forbidden
whirls clouds into the sky
and sprinkles reflections from water,
extinguishes, one by one,
lights for one who is lost

Suur sügav soojus,
kummardun su ette.
Ka selgeks tõmbund peegel
sind ei vii.

Õõudust tõusnud vaikus
liidab ühte
kõik, millest oli puudu –
mida üle jäi.

Deep, mighty warmth,
I'm stooping down before you.
And even mirrors, which have cleared,
will fail to let you go.

The silence from the night
will aggregate
all that was missing —
everything that's left.

Aeg, mis meid süüdistas, peatub.

Vaikus ulatab käe.

Vaikuse südames laul

tuksatab, annab meid üle,

annab, kui silmad ei näe.

Õõ teeb valgeks su naer.

Time that accused us is halting.

Silence holds out its hand.

A song in its heart

startles, handing us over,

beyond sight.

Your laughter lights up the night.

Sina –
ruum tohutusuur,
kuhu ma ei näe,
aga tahan.
Eluaeg tulen.

Habras, igavene,
sädeled soojust,
sulatad piirid.

Sina, ruum,
lõpetad
 ajad.

You,
space enormous,
whose inside I cannot see,
whose inside's essential for me,
I'll always be coming.

Fragile, eternal,
you're glistening warmth,
melting the borders.

You, space,
will terminate
 time.

SISUKORD

[Näo läbi aastasaju](#)
[Aegade taga on punane pimedus](#)
[Mida ülimalt tahad](#)
[Aeg voolab verre](#)
[See, et kõikide tähtede taga on valgus](#)
[Õöst tuli pime](#)
[Sinupõhine saatus](#)
[Ainult tühjus lärmas](#)
[Ta oli tõeline](#)
[Võibolla alandus on armastuse tuum](#)
[Su maik mu hingelõõris](#)
[Janukramp](#)
[Vaikne, väärmatu, Sa seisad](#)
[Võib olla küll, et ma ei ole väärt](#)
[Õhtuks voolas maailm](#)
[Kas hirm on jaotunud](#)
[Suurem hirm on siinpool](#)
[Ma ei tahagi neid ridu](#)
[Olen tahtnud küll](#)
[Issand, palun, luba](#)
[Nagu kaks rauka](#)
[Mille vastu ma eksin](#)
[HAPRUS](#)
[Hommikune](#)

CONTENTS

[I brought my face](#)
[Red darkness behind time](#)
[What you want most](#)
[Time flows into the blood](#)
[There is light behind all letters](#)
[A blind man came out of the night](#)
[A fate based on You](#)
[Only emptiness was jabbering](#)
[He was real](#)
[Maybe humiliation is the core of love](#)
[Your taste in the vent of my soul](#)
[A cramp of thirst](#)
[Silent and firm, You stand](#)
[Yes, it may be that I'm not worthy](#)
[Eveningward, the world ran out of air](#)
[Is fear divided](#)
[The greater fear is on this side](#)
[That's right, I do not want those lines](#)
[Yes I have wanted to find](#)
[Lord, please, let me](#)
[Like an aged couple](#)
[What am I transgressing against](#)
[FRAILNESS](#)
[The morningly](#)

Aeg tõmbas üle õhtu valutava joone

Salatud kõned

Su lootus, et ma siiski üle viin

Su helendav pind

Ma püüan ennast näha

Sa seisad mu kurbuse serval

Kuigi on igatsus kuum

Suur sügav soojus, kummardun su ette

Aeg, mis meid süüdistas, peatub

Sina

Time drew an aching line across the evening

Denied conversations

Your hope that, still, I'll take you to the other side

Your luminous shell

I try to see myself

You stand at the edge of my sadness

Although longing is hot

Deep, mighty warmth

Time that accused us is halting

You